

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1968 *

ΥΠΟ
Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ Ἀκαδημία εἶναι τὸ Ἰδρυμα, ὅπου ἀναζητεῖται ἡ ἀλήθεια, τόσον ἡ θεωρητικὴ ὅσον καὶ ἡ ἠθικὴ, καὶ ἐκεῖθεν παραδίδεται εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀκαδημίας, ὁ Πλάτων, ἀνέταξεν αὐτὴν σαφῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀναταραχὴν καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν δημαγωγίαν τῆς ἐποχῆς του ὡς Ἰδρυμα ἐξωπολιτικόν, ὅπου ἀθορύβως θὰ ἀναζητηθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ περὶ τοῦ κόσμου καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀλήθεια μάλιστα περὶ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῆς πολιτείας θὰ ὀνομασθῇ ἀπὸ τὸν Πλάτωνα «τὸ μέγιστον μάθημα». Ἀπ' ἀρχῆς λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία ἔχει καθιερωθῇ ὡς Ἰδρυμα τοῦ θεωρητικοῦ βίου, τῆς *vita contemplativa*, ἡ ἀρχαία δὲ Ἀκαδημία διετήρησε τὸ γνῶρισμα τοῦτο καθ' ὅλην τὴν ζοὴν, δηλαδὴ ἐπὶ 916 ἔτη. Παραλλήλως ὅμως ἡ ἀρχαία Ἀκαδημία, δηλαδὴ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, ἦτο καὶ Ἰδρυμα διδασκαλίας. Μὲ ἄλλα λόγια ἦτο συνάμα καὶ Πανεπιστήμιον. Βραδύτερον, προτοῦ ἀκόμη κλείσει τὴν Ἀκαδημίαν ὁ Ἰουστινιανὸς τὸ 529, ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀκαδημίας τὰ μοναστήρια, καὶ ἀπὸ τὰ μοναστήρια προῆλθον κατὰ τὸν Μεσαίωνα τὰ Πανεπιστήμια τῆς Δύσεως. Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα δὲ τῶν Δυτικῶν Πανεπιστημίων ἐδημιουργήθησαν ἀργότερον Πανεπιστήμια εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Ὡστε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Πανεπιστημίου κατάγεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος.

Εἰς τὴν σημερινὴν ταραχώδη ἐποχὴν ἡ μὲν Ἀκαδημία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ὡς Ἰδρυμα τοῦ ἀθορύβου θεωρητικοῦ βίου, τὰ Πανεπι-

* Ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς 28ης Δεκεμβρίου 1968.

στήμια ὁμως, καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα πανεπιστήμια τῶν Δυτικῶν χωρῶν, δέχονται τὰ πλήγματα τῆς κοινωνικῆς ἀναταραχῆς καὶ πολιτικῆς δημοκρατίας, καὶ μάλιστα εἰς τόσον μεγάλον βαθμόν, ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς, ἂν ἡ ἰδέα τοῦ πανεπιστημίου ὡς ἰδρύματος τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας τοῦ πνεύματος θὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τῆς ὀχλαγωγίας. Ἦδη ἔχουν γίνει τόσαι παραχωρήσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν καὶ προτοῦ ἀκόμη προσλάβει αὕτη τὴν μορφήν τῆς ἀναρχίας, σχετικῶς πρὸς τὸ πανεπιστήμιον, ὥστε εἶναι βέβαιον ὅτι ἔχει νοθευθῇ ἐπικινδύνως ἡ ἰδέα τοῦ πανεπιστημίου, ὅπως ἀνεπτύχθη αὕτη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐνδόξου διὰ τὴν ζωὴν τῶν πανεπιστημίων Μεσαίωνος καὶ τελικῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Wilhelm von Humboldt. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ποὺ συμβαίνει νὰ διασεισθῇ καὶ νὰ καταπέσῃ τὸ κῦρος τοῦ πανεπιστημίου. Τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων π.χ., τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν 13^{ον} καὶ 14^{ον} αἰῶνα ἦτο τὸ περισσότερον ἔνδοξον καὶ τὸ περισσότερον διεθνές, διότι ἐστέγαζε καθηγητὰς ἀπὸ ὅλον τὸν καθολικὸν κόσμον, μετὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα ὑπέκυψεν εἰς τὴν πίεσιν τῆς μοναρχικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀντιδράσεως, κατὰ δὲ τὰς τελευταίας δεκαετίας πρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 εἶχε γίνει τὸ σύμβολον τῆς πνευματικῆς δουλείας, ἂν καὶ ἦτο τοποθετημένον εἰς πόλιν μὲ τόσην πνευματικὴν ζωὴν καὶ ἀκμήν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦσαν αἱ ἐπιστημονικαὶ Ἀκαδημαίαι εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν τὰ ἰδρύματα τῆς ἐλευθέρας ἐπικοινωνίας καὶ ἀνακοινώσεως τῶν ἰδεῶν. Αἱ Ἀκαδημαίαι διετήρησαν τότε τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν τοῦ πνεύματος.

Ποίας συνεπειάς θὰ ἔχῃ ἡ συντελουμένη σήμερον νόθευσις τῆς ἰδέας τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ μέλλον τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς ἀσφαλῶς, ἂν ἀναλογισθῇ ὅτι τὸ σύνολον σχεδὸν τῆς φιλοσοφικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς γνώσεως ὀφείλει ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς εἰς τὰς Ἀκαδημίας του καὶ εἰς τὰ Πανεπιστήμιά του. Ἦδη γίνονται ἀπὸ πολλοὺς κορυφαίους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπι-

στήμης θλιβεραὶ προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον, ἐφ' ὅσον θὰ συνεχισθῇ ἡ νοθεία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ιδέας τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ αὐτοτέλεια καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος, λέει ὁ Σπινόζα, εἶναι ἡ προϋπόθεσις διὰ νὰ εὐρίσκη ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Θεόν. Ὁ φιλόσοφος Karl Jaspers ἤδη πρὸ πολλῶν ἐτῶν διέγνωσε τὴν ἀπειλὴν αὐτὴν τῆς ιδέας τοῦ πανεπιστημίου, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὴν ιδέαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτοτελείας τοῦ πνεύματος.

Τὸ ἀθόρυβον ἔργον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν εἶναι πράγματι ζωτικῆς σημασίας διὰ τὴν πνευματικὴν, ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνικὴν παράδοσιν τοῦ Ἑθνους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν αὐτοῦ καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβίωσίν του, διότι χωρὶς τὴν πνευματικὴν ἀνάδειξιν περιορίζεται τὰ μέγιστα ἡ δυνατότης τῆς ἐπιβιώσεως ἑνὸς μικροῦ λαοῦ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Ἀκαδημίας ἀναφέρεται καὶ ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ πνεύματος τοῦ ἑλληνισμοῦ, συντελεῖται δὲ τόσον ἀπὸ τὴν προσωπικὴν συμβολὴν τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν συμβολὴν τῶν εἰδικῶν Κέντρων Ἑρευνῶν τῆς Ἀκαδημίας. Καὶ ἡ ἀπλὴ ὀνομασία τῶν Κέντρων τούτων ἀρκεῖ διὰ νὰ δείξη τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου. Τὰ Κέντρα ταῦτα Ἑρευνῶν τῆς Ἀκαδημίας εἶναι τὰ ἑξῆς: Τὸ Κέντρον Συντάξεως τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, Τὸ Κέντρον τῆς Ἑρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφίας, Τὸ Κέντρον τῆς Ἑρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Τὸ Κέντρον τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, Τὸ Κέντρον Ἐκδόσεως Ἑργῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, Τὸ Κέντρον Ἑρευνῶν τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν Ἐφαρμοσμένων Μαθηματικῶν. Τελευταίως δὲ ιδρύθησαν καὶ δύο ἄλλα Κέντρα, τὸ Κέντρον Ἑρεύνης τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ ἡ ἰδιαιτέρα Ὑπηρεσία συλλογῆς καὶ συστηματικῆς κατατάξεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἐκαστον τῶν Κέντρων τούτων διοικεῖται ἀπὸ εἰδικὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἀπὸ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, καὶ διευθύνεται ἀπὸ εἰδικὸν ἐπιστήμονα. Οἱ ἐρευνῶνται οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ ὡς ἄνω Κέντρα εἶναι

ειδικοί ἐπιστήμονες μὲ ἡϋξημένα ἐπιστημονικὰ προσόντα καὶ ἔχουν ἐπιλεγῇ μὲ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὰ κριτήρια. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκθέσω κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ μακρῶν τὸ συντελούμενον εἰς τὰ Κέντρα ταῦτα ἔργον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ἔρευναν, ἀποδελτίωσιν, σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν. Ὅλα ὅμως τὰ Κέντρα πάσχουν ἀπὸ ἑλλειψιν ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε μέχρι τοῦδε συνεπληρώθη ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου ἀριθμὸς, παρὰ τὰς ἀόκνους προσπάθειάς τῆς Ἀκαδημίας. Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν δημοσιευμάτων ἕκαστον Κέντρον ἐκδίδει καὶ ἰδικήν του ἐπιστημονικὴν ἐπετηρίδα, ὅπου δημοσιεύονται ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ Κέντρον. Ἐπίσης ἕκαστον Κέντρον ἔχει εἰδικὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν πλουτίζει συνεχῶς διὰ νέων ἀποκτημάτων. Ὡσαύτως ὅλα σχεδὸν τὰ Κέντρα ἔχουν εἰδικὴν συλλογὴν μικροταινιῶν καὶ φωτογραφιῶν κειμένων καὶ χειρογράφων κωδίκων. Τὰ προγράμματα ἐργασίας τῶν Κέντρων συντάσσονται ἀπὸ τὰ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὰς Ἐφορευτικὰς Ἐπιτροπὰς. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅτι τὸ Κέντρον Συντάξεως τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐκτὸς τῆς τακτικῆς ἐργασίας του ἔθεσεν ἤδη τὰς βάσεις πρὸς καταρτισμὸν τοῦ γλωσσικοῦ Ἀτλαντος τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης τὸ Κέντρον τῆς Λαογραφίας ἔθεσε τὰς βάσεις διὰ τὴν σύνταξιν λαογραφικοῦ Ἀτλαντος τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ προγραμματισμένου ἤδη Ἀτλαντος τῆς Εὐρώπης. Τὸ Κέντρον τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ δημοσιεύει τὸ ἔργον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ὁρλάνδου «*Τὰ χαράγματα τοῦ Παρθενῶνος*», πέραν τῆς ἄλλης τακτικῆς ἐργασίας του. Τὰ χαράγματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ λεγόμενον λίθινον χρονικόν, ἀνέρχονται εἰς 200 περίπου καὶ ἀνάγονται ὅλα εἰς τὴν Χριστιανικὴν περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἀναγράφουν διάφορα γεγονότα καὶ ἰδίως ἡμερομηνίας, πολλάκις δὲ καὶ ὥρας τοῦ θανάτου μητροπολιτῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης τὸ αὐτὸ Κέντρον ἐκδίδει τὸν 2^{ον} τόμον τοῦ καταλόγου τῶν χειρογράφων τῶν Μετεώρων, τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαϊκοῦ

Νίκου Βέη. Τὸ Κέντρον Ἑρεῦνης τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου συνεπλήρωσεν ἤδη ἔρευναν καὶ δημοσιεύει τὰ πορίσματά της περὶ τῶν κοινωνικῶν ἐπιδράσεων εἰς τὸ βυζαντινὸν δίκαιον. Τὸ Κέντρον τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ ἐκτὸς τῆς τακτικῆς του ἐργασίας συνεπλήρωσε κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ὕλικου διὰ τὸ 2^{ον} τεῦχος τῆς συλλογῆς ἐγγράφων σχετικῶν πρὸς τὴν Κρητικὴν Ἐπανάστασιν τῶν ἐτῶν 1866 - 1869, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν σειρὰν τῆς Ἀκαδημίας «Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας». Τὸ Κέντρον Ἐκδόσεως Ἔργων Ἑλλήνων Συγγραφέων ἔχει ὑπὸ μελέτην ὠρισμένα κλασσικὰ κείμενα, τῶν ὁποίων ἡ ἔκδοσις δὲν θὰ βραδύνῃ πλέον. Ἐπίσης τὸ Κέντρον Ἑρευνῶν τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν Εἰρημοσμένων Μαθηματικῶν, τὸ ὁποῖον χρηματοδοτεῖται καὶ ὑπὸ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ Βορειοατλαντικοῦ Συμφώνου καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Ἰδρύματος Ἑρευνῶν, ἐκτὸς τοῦ τακτικοῦ προγράμματος ἐργασίας, ἐξετέλεσε κατὰ τὸ παρὸν ἔτος καὶ χρῆν Γραμματείας τῆς Ἑθνικῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἑθνικῆς Μαθηματικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἑθνικῆς Ἐπιτροπῆς ἐρευνῶν διαστήματος, διὰ τῶν ὁποίων ἡ χώρα μας συνδέεται μὲ τοὺς ἀντιστοίχους διεθνεῖς ἐπιστημονικοὺς Ὁργανισμοὺς. Τέλος τὸ Κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ ἡ Ὑπερεσία συλλογῆς καὶ συστηματικῆς κατατάξεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων, δὲν ἤρχισαν ἀκόμη τὸ ἔργον των, ἐπειδὴ ἐκκρεμεῖ εἰσέτι ἡ ἔγκρισις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆς πληρώσεως ἐπιστημονικῶν θέσεων, τὰς ὁποίας προβλέπει ὁ σχετικὸς ἰδρυτικὸς νόμος.

Διὰ νὰ συμπληρώσω ὁμῶς τὴν εἰκόνα τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς τὸ πολὺ κοινόν, πρέπει νὰ μνημονεύσω ὅτι εἰς τὴν Ἀκαδημίαν λειτουργοῦν ἐπὶ πλέον καὶ δώδεκα Ἐπιτροπαὶ ἀπαρτιζόμεναι ἀπὸ Ἀκαδημαϊκούς. Ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς τὰ ὀνόματά των: Ἐπιτροπὴ Ἀρχαιολογικὴ καὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Πλάτωνος, Ἐπιτροπὴ Γεωφυσικὴ, Γεωργικὴ, Ἐπιτροπὴ Ἐκδόσεως Ἑλληνικῶν Μωσαϊκῶν, Λεξικοῦ Ἐπιστημονικῶν Ὁρῶν, Ἐπιτροπὴ τῆς Διεθνoῦς Ἐνώσεως Ἀκαδημῶν, Ἐπιτροπὴ τοῦ Διεθνoῦς

Συμβουλίου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν (Φυσικῶν Ἐπιστημῶν), Νομικὴ Ἐπιτροπὴ, Ἐπιτροπὴ Κτηρίου, Ἐπιτροπὴ Βιογραφιῶν, Ἐπιτροπὴ Διεθνoῦς Βιολογικοῦ Προγράμματος καὶ Καλλιτεχνικὴ Ἐπιτροπὴ. Καὶ τέλος, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ὁποία στεγάζεται προσωρινῶς εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀκαδημίας, εἶναι δὲ μία τῶν σημαντικωτάτων βιβλιοθηκῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ προβλέπεται νὰ στεγασθῇ ὁριστικῶς εἰς τοὺς ὑπογείους χώρους τῆς Ἀκαδημίας καταλλήλως διαμορφουμένους καὶ κλιματιζομένους. Τὸ ἥμισυ ὅμως τῶν χώρων τούτων κατέχεται ἀπὸ τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐμποδίζει τὴν ὁριστικὴν ἐγκατάστασιν τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁλόκληρος ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου σήμερον στεγάζεται κατ' ἀνάγκην ἡ βιβλιοθήκη, συνίσταται ἀπὸ μίαν μεγαλοπρεπὴ αἴθουσαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ὠραιότερα αἴθουσα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀποτελεῖ πραγματικὸν κόσμημα. Τὴν αἴθουσαν ταύτην ἡ Ἀκαδημία σκέπτεται νὰ χρησιμοποιήσῃ μελλοντικῶς διὰ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας τῆς καὶ διὰ τὴν προβολὴν τοῦ ἔργου τῆς εἰς τὸ εὐρύτερον κοινὸν διὰ συστηματικῶν διαλέξεων, διὰ ἐκθέσεων τῶν ἐκδόσεών τῆς ἀλλὰ καὶ λοιπῶν καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων καὶ ἄλλων προγραμμάτων ἐργασίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1968 εἰσῆλθον εἰς τὴν Κεντρικὴν βιβλιοθήκην καὶ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Κέντρων ἐν ὅλῳ 5.000 τόμοι βιβλίων καὶ περιοδικῶν.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐγένοντο κατὰ τὰς δημοσίας Συνεδρίας 44 ἐν ὅλῳ ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δέκα ἀνήκουν εἰς τὰ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, μία εἰς πρόεδρον μέλος αὐτῆς καὶ 33 εἰς ἕξω τῆς Ἀκαδημίας ἐπιστήμονας, καθηγητὰς πανεπιστημίων, ὑφηγητὰς κ. ἄ. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐξετυπώθησαν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τὰ ἀκόλουθα δημοσιεύματα: Πρῶτον τρία τεύχη τῶν *Πρακτικῶν* τῆς Ἀκαδημίας τοῦ ἔτους 1967. Δεύτερον ὁ διὰ τεχνικοὺς λόγους καθυστερήσας τόμος τῶν *Πρακτικῶν* τοῦ 1965. Τρίτον ὁ διπλοῦς τόμος τῆς *Ἐπετηρίδος τοῦ Κέν-*

τρον Ἑλληνικῆς Λαογραφίας καὶ τέταρτον ὁ τόμος ὑπὸ τὸν τίτλον «Μουσικὴ Ἑκλογή». Τὸ δημοσίευμα τοῦτο περιέχει ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια ἀπ' ὅλας τὰς περιφερείας τῆς χώρας, συνοδεύεται δὲ καὶ ἀπὸ πέντε δίσκους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει ἐγγραφῇ μουσικὴ 56 δημοτικῶν τραγουδιῶν. Ἰδιαίτερος ἔπαινος ἀνήκει εἰς τὸ Κέντρον Ἑλληνικῆς Λαογραφίας διὰ τὴν ἔκδοσιν ταύτην.

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν πανηγυρικῶν συνεδριάσεων, δηλαδὴ τῆς πανηγυρικῆς συνεδρίας ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, τῆς συνεδρίας τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν τῆς 25^{ης} Μαρτίου καὶ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, ἡ Ἀκαδημία συνήλθεν εἰς ἑκτακτον πανηγυρικὴν συνεδρίαν τὴν 2^{αν} Μαΐου τοῦ 1968, καθ' ἣν ἐωρτάσθη ἡ συμπλήρωσις ἔτους τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 21^{ης} Ἀπριλίου τοῦ 1967. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὠμίλησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. **Σπυρίδων Μαρβῆτος** μὲ θέμα «*Ἡ δύναμις τῶν Ἑλλήνων*». Ἐπίσης συνήλθεν ἡ Ἀκαδημία εἰς ἑκτακτον πανηγυρικὴν συνεδρίαν τὴν 2^{αν} Νοεμβρίου τοῦ 1968 ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 2^{ας} ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Chateaubriand. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὠμίλησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. **Κωνσταντῖνος Τσάτσος** μὲ θέμα «*Ὁ ἀγὼν τοῦ Chateaubriand ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος*». Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς 25^{ης} Μαρτίου ὠμίλησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. **Νικόλαος Λοῦρος** μὲ θέμα «*Τὸ Πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων*». Κατὰ δὲ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. **Ἐρρίκος Σκάσσης** μὲ θέμα «*Ἡ σημασία τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου*».

Ἡ Ἀκαδημία συμμετέσχε κατὰ τὸ 1968 εἰς τὰ ἀκόλουθα διεθνή συνέδρια: 1) Εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ἀπὸ 16-20 Ἀπριλίου συνελθὼν Εὐρωπαϊκὸν Συμπόσιον πεπτιδίων καὶ πρωτεϊνῶν, ὁργανωθὲν ὑπὸ τοῦ Centre National de la Recherche Scientifique. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. **Δεωνίδας Ζέρβας** ἐξεπροσώπησε τὴν Ἀκαδημίαν εἰς τὸ ὡς ἄνω Συμπόσιον. 2) Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου μέχρι

3 Ὁκτωβρίου συνελθοῦσαν γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Ἐπιστημονικῶν Ἐνώσεων, ἐξεπροσώπησε δὲ τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀκαδημαῖκος κ. *Ἡλίας Μαριολόπουλος*. 3) Εἰς τὸ ἐν Κρυπτοφέρρῃ τῆς Ρώμης ἀπὸ 5^{ης} μέχρι 12^{ης} Μαΐου συνελθὼν πρῶτον Διεθνὲς Συνέδριον Βυζαντινῆς καὶ Ἀνατολικῆς Μουσικῆς, ἐξεπροσώπησαν δὲ τὴν Ἀκαδημίαν οἱ ἀκαδημαῖκοι κ. *Γεώργιος Νόβας* καὶ κ. *Πέτρος Πετρίδης*. Ἀτυχῶς ἡ κατ' ἔτος τακτικὴ συμμετοχὴ τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Διεθνoῦς Ἐνώσεως τῶν Ἀκαδημιῶν δὲν ἐπραγματοποιήθη, καὶ τοῦτο διότι ἡ σχετικὴ διὰ τὴν δαπάνην ἔγκρισις τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου δὲν ἐδόθη ἐγκαίρως, ἂν καὶ πρὸ πολλῶν μηνῶν ἡ Ἀκαδημία εἶχε ζητήσῃ ταύτην. Ὡς σημειωθῇ ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀντικείμενον μελέτης ὑπὸ τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Διεθνoῦς Ἐνώσεως Ἀκαδημιῶν ἀνήκουν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Εἰς τὰς δωρεὰς πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, διὰ τῶν προσόδων τῶν ὁποίων συνήθως παρέχονται ὑποτροφίαι εἰς νέους ἐπιστήμονας, προσετέθη ἐφέτος ἡ διὰ διαθήκης δωρεὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαῖκοῦ *Μαξίμου Μητσοπούλου* δύο ἀκινήτων κτημάτων, ἑνὸς εἰς τὸ τέρμα Πατησίων καὶ ἑτέρου εἰς τὴν Ἄνω Βούλαν. Ἐπίσης ἡ κυρία *Ἐλλη Μαγιάση* ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἀξίας ἔπιπλα τοῦ γραφείου τοῦ ἀειμνήστου συζύγου της, ἐκφράζομεν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Ἀκαδημίας πρὸς τὴν κυρίαν Μαγιάση. Εἰς τὰ βραβεῖα τῆς Ἀκαδημίας προσετέθησαν ἐφέτος τὸ ἐκ 30.000 δρχ. βραβεῖον, ἀθλοθετηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. *Γ. Ν. Γαρυφάλλου* εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς του Νικολάου Γαρυφάλλου διὰ τὴν καλυτέραν ἀνέκδοτον μελέτην ἀναφερομένην εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου. Τέλος, τὸ ποσὸν τοῦ ἤδη ἀθλοθετηθέντος ἐκ 30.000 δρχ. βραβεῖου ὑπὸ τῆς κ. *Δίλως Δράκου* εἰς μνήμην τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀλέκου Δράκου ἐδιπλασιάσθη ἐφέτος ὑπὸ τῆς ἀθλοθέτιδος.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐξελέγησαν ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀκαδημίας τέσσαρα νέα τακτικὰ μέλη, ὁ κ. **Μιχαὴλ Τόμπρος** διὰ τὴν ἔδραν τῆς Γλυπτικῆς, ὁ κ. **Παναγιώτης Παπατσώνης** διὰ τὴν ἔδραν τοῦ ποιητικοῦ λόγου, ὁ κ. **Μιχαὴλ Στασινόπουλος** διὰ τὴν ἔδραν τῶν Νομικῶν Ἐπιστημῶν, καὶ ὁ κ. **Γρηγόριος Κασσιμάτης** διὰ τὴν ἔδραν τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ Δικαίου.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ Ἀκαδημία ἐθρόνησε τὸν θάνατον πέντε τακτικῶν αὐτῆς μελῶν, ἐνὸς προσέδρου μέλους, τριῶν ξένων ἐταίρων καὶ ἐνὸς ἀντεπιστελλόντος μέλους. Οἱ ἀποβιώσαντες ἀκαδημαῖκοι εἶναι: ὁ **Παναγιώτης Πουλίτσας**, ὁ **Ἰωάννης Πολίτης**, ὁ **Δημήτριος Πικιώνης**, ὁ **Μάξιμος Μητσόπουλος** καὶ ὁ **Ἰωάννης Σταματάκος**.

Ὁ **Παναγιώτης Πουλίτσας** ὑπῆρξε κράτιστος νομικὸς τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἀνεδείχθη Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ συνέγραψε σειρὰν μελετῶν πραγματευομένων εἰδικὰ νομικὰ θέματα, τὸ δὲ ὀγκῶδες ἔργον του «Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας» ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητον συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς χώρας ἡμῶν. Πέραν ὅμως αὐτῶν τὸ πρᾶγματι γιγάντειον ἔργον τοῦ Πουλίτσα περιλαμβάνεται εἰς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις τῶν ὁποίων οὗτος ὑπῆρξεν εἰσηγητής. Ὁ Πουλίτσας εἶχεν ἤδη διακριθῇ ὡς πρωτοδίκης διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν του κατάρτισιν καὶ τὸ αὐστηρὸν πρᾶγματι δικαστικὸν αὐτοῦ ἦθος. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐτοποθετήθη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως μαζὶ μὲ ἄλλους ἀριστεῖς τοῦ δικαστικοῦ Σώματος εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης. Τὴν δρᾶσιν τοῦ Πουλίτσα ἐν Θεσσαλονίκῃ εὐρίσκομεν εἰς τὴν ἐκεῖ τότε ἐκδιδομένην δικαστικὴν ἐπιθεώρησιν, ὅπου δημοσιεύει ἄρθρα περὶ ξένης δικαστικῆς νομολογίας, ἐκτενεῖς εἰσηγήσεις του ἐπὶ σοβαρωτάτων καὶ δυσχερεστάτων ζητημάτων. Τὸ ἐπιστημονικὸν ὅμως ἔργον τοῦ Πουλίτσα δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς μελέτας καθαρῶς ἱστορικὰς. Ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν χριστιανικῶν χρόνων καὶ τὰς ἐνθυμήσεις ἐκ τῆς Βορείου Ἠπείρου, τὰς ὁποίας ἀντέγραψεν ἐκ δια-

φόρων μερῶν τῆς Βορείου Ἡπείρου, ὅταν εἶχε διορισθῇ Πρωτοδίκης Ἀργυροκάστρου. Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἐγνωρίσαμεν τὸν Πουλίτσαν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐθαυμάσαμεν τὴν δωρικὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς δωρικῆς του σκέψεως, τὴν αὐστηρότητα καὶ τὸ ἄκαμπτον τοῦ χαρακτῆρος του, συνάμα δὲ τὴν προσήνειάν του πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ τέλος ἐπείσθημεν ἐκ τῆς ἀκαταπονήτου ἐργατικότητός του ὅτι ὁ Παναγιώτης Πουλίτσας ὑπῆρξε χαλκέντερος.

Ὁ *Ἰωάννης Πολίτης* διετέλεσε τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1918 μέχρι τοῦ ἔτους 1957.

Ἐπίσης διετέλεσε πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1944 - 1945. Ἐξελέγη δὲ ἅμα τῇ ιδρύσει τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ ἔτος 1926 τακτικὸν μέλος αὐτῆς. Διετέλεσεν ἐπίσης τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἀνωτάτης Δασολογικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ Πρόεδρος τοῦ Βιολογικοῦ τμήματος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Ὁ Πολίτης συνέγραψε πολλὰς πρωτοτύπους ἐπιστημονικὰς ἐργασίας ἀναφερομένας εἰς τὴν βοτανικὴν καὶ ἀρκετὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι δημοσιευμένα εἰς ξένα περιοδικά. Ὡς ἄνθρωπος ὁ Πολίτης ὑπῆρξεν ἀπλοῦς, μελίχιος, εἶχε βαθύτατον δεσμὸν μὲ τὴν φύσιν καὶ ἔζη πάντοτε μακρὰν τῆς τύρβης τῆς πόλεως. Ἠσχολεῖτο δὲ καὶ μὲ τὴν μουσικὴν καὶ μὲ τὴν ποίησιν.

Ὁ *Δημήτριος Πικιώνης* ὑπῆρξεν ἓνας πρωτότυπος καλλιτέχνης, ἡ δὲ πρωτοτυπία του ἔγκειται εἰς τὴν ἀπλότητα. Τὸ «φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας» ὑπῆρξεν ὁ ὁδηγὸς τῆς καλλιτεχνικῆς του δημιουργίας. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀπλότητα ὁ Πικιώνης κατείχετο ἀπὸ δέος καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸ κάλλος, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Πικιώνης εἶχε θρησκευτικὴν σχέσιν πρὸς τὴν ὥραιότητα.

Γνώρισμα σημαντικὸν ὅλων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ἐργασιῶν τοῦ Πικιώνη εἶναι ὅτι ὅλαι ἔχουν γίνεαι διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνσυνειδήτως τὸ κέντρον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς δημιουργίας τοῦ Πικιώνη.

Πηγή τῆς τέχνης τοῦ Πικιώνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα, εἶναι τὰ λαϊκὰ πρότυπα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ Πικιώνης ἦτο μύστης τῆς λαϊκῆς παραδόσεως. Δὲν ἦτο θεωρητικός, ἀλλὰ πραγματικὸς αἰσθητὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ ὥραίου. Ὁ Πικιώνης ἔφθασεν εἰς τὴν συμφιλίωσιν τῆς τέχνης μὲ τὴν φύσιν. Φύσις καὶ τέχνη ἰσορροποῦν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Πικιώνη καὶ ἀποτελοῦν ἐνότητα.

Πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν ὁ Πικιώνης ὑπῆρξε καὶ πρωτότυπος δάσκαλος, ἐδημιούργησε σχολήν, οἱ δὲ μαθηταὶ τῆς συνεχίζουν τὴν παράδοσιν τοῦ Πικιώνη.

Ὁ *Μάξιμος Μητσόπουλος*, διατελέσας καὶ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, ἔδρασεν ὡς τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Γεωλογίας καὶ τῆς Παλαιοντολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1967. Ἐπίσης διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου. Ὁ Μητσόπουλος ἦτο τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιστήμην του, ὥστε ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἱερωμένου. Ὁ καλοκάγαθος δὲ χαρακτήρ καὶ τρόπος του ἐπεβεβαίωνε αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Δὲν θὰ μνημονεύσω ἐδῶ οὐδὲ καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἐπιστημονικῶν του ἐργασιῶν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι πάρα πολλά, θὰ ἀναφέρω ὅμως εἰδικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξέδιδεν ἀπὸ τοῦ 1941 μέχρι τοῦ θανάτου του ὑπὸ τὸν τίτλον «*Annales Géologiques des pays helléniques*». Ὁ Μητσόπουλος ἐδημιούργησε σχολήν, καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ του κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ πολλὰς νέας δυνάμεις, τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχεν ἀναδείξει.

Ὁ *Ἰωάννης Σταματάκος* κατέλαβε πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν φιλολόγων τοῦ τόπου μας, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Κόντου. Ὑπῆρξε γραμματικὸς φιλόλογος, καίτοι τὸ ἀνήσυχον, ζωερὸν καὶ ἀτίθασον πνεῦμα του διέσπα, πολλάκις μάλιστα κατέλυε τὸ γράμμα καὶ ἀνοίγετο ἐλεύθερον εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν νοημάτων. Τὸ 1937 ἀνεδείχθη ὑφηγητὴς τῆς ἀρχαίας Κλασσικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, τὸ 1940 ἐξελέγη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, κατὰ δὲ τὸ 1946 μετεκλήθη

εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον του συνίσταται πρῶτον ἀπὸ ἐκδόσεις στερεοτύπων κλασσικῶν κειμένων μετὰ σχολίων, ὅπως εἶναι οἱ Ὀλυνθιακοὶ τοῦ Δημοσθένους, τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου καὶ ἄλλα. Πρωτότυπα ἔργα τοῦ Σταματάκου εἶναι ἡ κριτικὴ καὶ ἐρμηνευτικὴ ἔκδοσις τοῦ ἔργου τοῦ Πλουτάρχου «Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον», «Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεύς», Kritische und exegetische Beiträge zu Plutarchs Moralien, ἡ δίτομος Ἱστορικὴ γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς, τὸ Λεξικὸν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς, τὸ τετράτομον Λεξικὸν τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσης, ὅπου περικλείεται ὁ λεξιλογικὸς θησαυρὸς τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης. Τὸ λεξικογραφικὸν ἔργον τοῦ Σταματάκου συνταχθὲν εἰς μίαν περιόδον θλίψεως ἀποτελεῖ πρᾶγματι ἄθλον. Τὸν Ἰωάννην Σταματάκον διέκρινε φιλολογικὴ ὀξύνοια, εὐθύτης χαρακτῆρος, παρρησία γνώμης καὶ ὑπερήφανος μὲ τὴν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀξιοπρέπεια.

Τὸ ἀποβιώσαν Πρόεδρον μέλος τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ὁ **Ἐμμανουὴλ Μανουσάκης**. Ὑπῆρξε γενικὸς ἀρχίατρος τοῦ στρατοῦ καὶ διεκρίθη διὰ τὰς μικροβιολογικάς του ἐρεῦνας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Μανουσάκης διεκρίνετο διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν του φαντασίαν, τὴν πραότητα τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὸ φιλάνθρωπον τοῦ ἥθους του.

Τὸ ἀποβιώσαν ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρτ **Ραφαὴλ Δῆμος**. Ὁ Δῆμος ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὸ 1892. Τὸ 1916 ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1945 μέχρι τοῦ θανάτου του διετέλεσε τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον, διεδέχθη δὲ τὸν Alfred North Whitehead, τὸν κορυφαῖον φιλόσοφον τοῦ ἀγγλοσαξονικοῦ κόσμου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν του μελετῶν καὶ ἔργων ἀναφέρω ἐδῶ μόνον τὸ περισσότερον γνωστόν, «Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος». Ὁ Δῆμος ἀνεδείχθη εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰς μίαν ἐποχὴν, ὁπότε οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες εἰς τὴν μεγάλην Δημοκρατίαν ἦσαν ἐλάχιστοι.

Οἱ ἀποβιώσαντες τρεῖς ξένοι ἑταῖροι τῆς Ἀκαδημίας εἶναι: Ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου **Franz Dölger**, ὁ διάδοχος τῶν Krumbacher καὶ Heisenberg, ὁ Καρδινάλιος **Agostino Bea**, θεολόγος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας παγκοσμίου φήμης καὶ ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς ιδέας, καὶ τέλος ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων **Léon Julliot de La Morandière**, μέλος τῆς Académie des Sciences Morales et Politiques de l'Institut de France. Περὶ τοῦ ἔργου, τῆς δράσεως καὶ τῆς προσωπικότητος τῶν τριῶν τούτων ξένων ἑταίρων τῆς Ἀκαδημίας ὠμίλησεν ἤδη ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. **Ἑρρίκος Σκάσσης**, ὅταν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ὀλομέλειαν τὸν θάνατόν των.

Ἡ Ἀκαδημία, πιστὴ εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῆς παράδοσιν, ἀπονέμει καὶ ἐφέτος μετὰ γνώμην τῶν τριῶν αὐτῆς Τάξεων καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας τὰ ἀκόλουθα βραβεῖα καὶ τὰς ἐξῆς διακρίσεις.

Μετὰ γνώμην τῆς πρώτης Τάξεως, ἥτοι τῆς *Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἑπιστημῶν*, καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται:

1) Ἑπαινος εἰς τὸν ἱατρὸν κ. **Κωνσταντῖνον Μητρόπουλον** διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀξιέπαινον αὐτοῦ προσπάθειαν πρὸς συγγραφὴν τοῦ γλωσσario τοῦ Ἱπποκράτους.

2) Ἀπονέμονται τὰ δύο ἑπαθλα τοῦ κληροδοτήματος τοῦ *Δημητρίου Λαμπαδαρίου* ἐξ 25.000 δρχ. ἕκαστον εἰς τοὺς σπουδαστὰς τῆς τετάρτης τάξεως τῆς Σχολῆς Ἀγρονόμων καὶ Τοπογράφων Μηχανικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου κ. **Σπυρίδωνα Θ. Κάπαρην** καὶ κ. **Νικόλαον Γ. Χρήστου**, πρῶτους ἐπιτυχόντας εἰς τὸν διαγωνισμόν εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωδαισίας.

3) Ἀπονέμεται τὸ βραβεῖον τῆς *Δ.Ε.Η.* εἰς μνήμην τοῦ Ἀναργύρου Δημητράκοπούλου «Περὶ παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας δι' ἀντλήσεως καὶ διὰ ταμιευτήρων ὕδατος ὑπὸ τὰς ἐν Ἑλλάδι συνθήκας» εἰς

τὸν κ. **Ἐμμανουήλ Βρέντζον**, μηχανολόγον ἠλεκτρολόγον, διὰ τὴν ὑπὸ τὸ ρητὸν «Τὰ πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει» ὑποβληθεῖσαν μελέτην του. Ἡ βραβευομένη μελέτη ὑπερέχει τῶν ἄλλων, διότι, πέραν τῆς περιγραφῆς τῶν ταμιευτήρων τοῦ ὕδατος, μελετᾷ ἐπισταμένως τὰς εἰδικὰς ἐν Ἑλλάδι συνθήκας καὶ καταλήγει εἰς πρότασιν διὰ συγκεκριμένον εἶδος ταμιευτήρος τοῦ ὕδατος.

4) Ἀπονέμεται *βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας* εἰς τὴν **Ἑλληνικὴν Παιδιατρικὴν Ἑταιρείαν**, διότι ἐπὶ 30ετίαν ἀπέβη αὕτη σημαντικὸς ἐπιστημονικὸς καὶ κοινωνικὸς παράγων εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ κλάδου τῆς Παιδιατρικῆς καὶ συνέβαλεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας τῶν ἐλληνοπαίδων, προσενεγκοῦσα οὕτω ὑψίστην ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν.

Μετὰ γνώμην τῆς δευτέρας Τάξεως, δηλαδὴ τῆς *Τάξεως τῶν Γραμματῶν καὶ τῶν Κάλων Τεχνῶν*, καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται :

1) Τὸ *Ἀργυροῦν Μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας* εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις **Γλωσσικὴν Ἑταιρείαν** διὰ τὴν ὑπερεξηκονταετῇ σπουδαίαν καὶ γόνιμον ἐπιστημονικὴν αὐτῆς δρᾶσιν.

Ἡ Ἑταιρεία αὕτη, ἰδρυθεῖσα τὸ 1902 ὑπὸ τῶν Γ. Χατζηδάκη, Στεφάνου Δραγούμη, Ἀριστομένους Προβελεγγίου, Ἀντωνίου Μηλιαράκη, Σπυρίδωνος Βάση, Κλωνὸς Στεφάνου καὶ Παύλου Καρολίδου, συνεχίζει ἔκτοτε μέχρι σήμερον τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν της, προεδρεύεται δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἀπὸ τὸν κ. Φίλιππον Δραγούμην, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον, ἐξευρίσκων τὰ ἀναγκαῖα χρηματικὰ μέσα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρείας.

2) Ἀπονέμεται *βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας* μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως ἐκ 15.000 δρχ. εἰς τὸν φιλόλογον κ. **Νικηφόρον Ἐλεόπουλον** διὰ τὸ ἔργον του «Ἡ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ βιβλιογραφικὸν ἐργαστήριον τῆς Μονῆς τῶν Στουδίου». Ὁ συγγραφεύς, βασιζόμενος κυρίως εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου, δίδει σαφεστάτην εἰκόνα τῆς ὀργα-

νώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ βιβλιογραφικοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἐνδόξου Μονῆς τῆς Βασιλευούσης. Σπουδαία εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ καταγραφὴν κατὰ αἰῶνας τῶν κωδίκων τῶν προερχομένων ἀπὸ τὸ Στουδιτικὸν ἐργαστήριον καὶ ἀποκειμένων εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

3) Ἀπονέμεται Ἑπαινος εἰς τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Διδυμοτείχου κ. **Νικόλαον Μανεσιώτην** διὰ τὴν συμβολήν του εἰς τὸν κλάδον τοῦ Ἐθνικοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Νικόλαος Μανεσιώτης ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν δημοδιδασκάλους τὴν σημασίαν τῆς συλλογῆς τῶν στοιχείων τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ οὕτως ἐπετεύχθη ὁ καταρτισμὸς ἐνενήντα λαογραφικῶν συλλογῶν ἀπὸ τὰς ἀκριτικὰς ἐπαρχίας Διδυμοτείχου καὶ Σουφλίου.

4) Ἀπονέμεται βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν κ. **Λέοντα Μελᾶν** διὰ τὸ βιβλίον του «Μία οἰκογένεια, μία ἱστορία», τὸ ὁποῖον, συντεταγμένον μὲ λιτότητα, ἀντικειμενικότητα καὶ εὐγένειαν, ἀποτελεῖ ἐξαίρετον καὶ πολύτιμον προσωπογραφίαν τῶν μελῶν τῆς μεγάλης Ἑπειρωτικῆς οἰκογενείας τῶν Μελάδων, τόσον συνδεδεμένης μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου.

5) Ἀπονέμεται Ἑπαινος εἰς τὴν κ. **Διαλεχτὴν Ζευγώλη - Γλέζου**, διότι ἐπὶ τρεῖς δεκαετίαι ἔχει ἀφιερωθῇ εἰς τὴν καταγραφὴν καὶ διάσωσιν τοῦ λαογραφικοῦ καὶ γλωσσικοῦ πλούτου τῆς Ἀπειράνθου τῆς Νάξου, ἐπὶ πλεον δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπίδοσίν της εἰς τὴν ποίησιν, ἡ ὁποία ἐκφράζει μὲ ἀπλότητα, εὐγένειαν, χάριν καὶ νοσταλγίαν τὸν ἐλληνικὸν κόσμον τοῦ Αἰγαίου.

6) Ἀπονέμεται βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν κ. **Γεώργιον Πράτσιαν**, λογοτέχνην, διὰ τὴν ὅλην αὐτοῦ πνευματικὴν προσφορὰν. Ὁ κ. Πράτσιας, δεδοκιμασμένος λόγιος, κατατοπίζει ἐπὶ μίαν 40ετίαν μὲ συνείδησιν εὐθύνης τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν περὶ τῆς ξένης πνευματικῆς ζωῆς. Αἱ μετὰ μεθοδικότητος μεταφράσεις ὑπὸ τοῦ κ. Πράτσια ὀνομαστῶν συγγραφέων, ἐξετιμήθησαν πολὺ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν κράτος. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀξιολόγων καὶ πρωτο-

τύπων ἐργασιῶν του εἶναι καὶ τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν ἔργον του «Ἀπὸ τὸν Πασκάλ στὸν Κοκτώ».

7) Ἀπονέμεται βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας μεταθανατίως εἰς τὸν ζωγράφον **Ἀλέξανδρον Ἀλεξανδράκη**, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου τοῦ 1940-41 κατώρθωσε νὰ σχεδιάσῃ τὰς πλέον ζωντανὰς σκηνὰς τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ πολέμου, προσεγγικὼν οὕτω σοβαρὰν ἐθνικὴν ὑπηρεσίαν.

Μετὰ γνώμην τῆς Τρίτης Τάξεως, ἥτοι τῆς *Τάξεως τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν*, καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας*:

1) Τὸ βραβεῖον Ἀρετῆς τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐκ 30.000 δραχ., ἀθλοθετημένον εἰς μνήμην καὶ δόξαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', ἀπονέμεται εἰς τὴν κ. **Ἑλλην Ἀδοσίδου**, διότι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καὶ κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς Μακεδονικῆς τῆς οἰκογενείας ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα, διότι ὡς ἀδελφὴ νοσοκόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ διηύθυνε στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, μετέσχεν εἰς ὅλους τοὺς πολέμους ἀπὸ τοῦ Βαλκανικοῦ μέχρι καὶ τοῦ κατὰ τῶν συμμοριτῶν πολέμου τοῦ Ἑθνους καὶ διότι ἀνέπτυξε δρᾶσιν σπανίαν καὶ ἐπέδειξε καθ' ὅλον της τὸν βίον εὐσυνειδησίαν ἐξαίρετον καθ' ὅλας τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας της.

2) Τὸ ἐκ 50.000 δραχ. βραβεῖον τοῦ *Μιχαὴλ Φωστηροπούλου*, ἀθλοθετημένον εἰς μνήμην τῆς θυγατρὸς του *Μαρίας*, ἀπονέμεται κατ' ἰσομοιρίαν εἰς τὰς κυρίας **Εὐρυδίκη**ν **Ἀποστολάκη**, **Αἰκατερίνη**ν **Μεγαπάνου** καὶ **Ἑλένη**ν **Πετραλιᾶ**, διὰ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἰς ἔργα εὐποιίας καὶ διὰ τὴν ἀληθινὴν χριστιανικὴν ἀλληλεγγύην τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν ὑπὲρ τοῦ πλησίου, διακριθεῖσαι καὶ ὡς προϋστάμεναι στρατιωτικῶν νοσοκομείων κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους τοῦ Ἑθνους.

3) Ἀπονέμεται *Ἐπαινος* εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον κ. **Δημήτριον Σάκκαν**, διότι, πέραν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν του καθηκόντων,

ἀνέπτυξεν ιδιάζουσαν ἐθνωφελῇ δρᾶσιν, καθὼς ἐπίσης καὶ διότι συνέγραψε δύο λαογραφικὰς μελέτας καὶ ἐν χρήσιμον ἐγκόλπιον τῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν περὶ μελισσοκομίας, τῆς ὁποίας ἡ διάδοσις θὰ συνέβαλλεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν οἰκονομίαν.

4) Ἀπονέμεται τὸ βραβεῖον τοῦ ἐν Τήνῳ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρυμάτος τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐκ δρχ. 25.000 εἰς τὸν κ. **Ἀθανάσιον Μαρτίνον**, ἐκδότην, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν δωδεκάτομον Θρησκευτικὴν καὶ Ἠθικὴν Ἑγκυκλοπαιδεῖαν. Ἡ Ἑγκυκλοπαιδεῖα αὕτη εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἔτυχε πολλῆς ὑποδοχῆς εἰς τὸν ὀρθόδοξον κόσμον καὶ ἀποτελεῖ συμβολὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ γενικῶς ὀρθόδοξον θεολογικὴν γραμματείαν.

5) Τὸ βραβεῖον τοῦ Νικολάου Κορκοφίγκα, ἐκ δρχ. 30.000, ἀθλοθετημένον εἰς μνήμην τοῦ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του κ. Ἀλεξάνδρας Πανσανίου Κανελλοπούλου, ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. **Λουκᾶν Διακατᾶν** διὰ τὸ βιβλίον του «Στὶς πηγὰς τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν πολιτισμῶν». Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου ἔχει προσωπικὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ τὸ ἀσφαλέστερον κριτήριον ὅτι οὗτος φιλοσοφεῖ. Ἐπίσης χειρίζεται τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα πραγματεύεται, μὲ εὐχέρειαν, ὁ δὲ λόγος του εἶναι πράγματι φιλοσοφικὸς καὶ ἐλεύθερος.

6) Ἀπονέμεται Ἑπαινος μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως ἐκ 10.000 δρχ. εἰς τὸν τελειόφοιτον τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. **Δημήτριον Μούκανον** διὰ τὴν συγγραφὴν τριῶν φιλοσοφικῶν μελετῶν : α) «Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ Χριστιανισμός», β) «Πλάτων, Ἀριστοτέλης καὶ σύγχρονος φυσικὴ», καὶ γ) «Τὸ πρόβλημα τῆς ἀξίας εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῆς πράξεως». Τὰ πονήματα ταῦτα εἶναι συντεταγμένα μὲ σπανίαν εὐσυνειδησίαν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης. Ὁ συγγραφεὺς γνωρίζει καλῶς τὰ πράγματα καὶ στηρίζει τὰς γνώμας του πάντοτε εἰς τὰς πηγάς. Αἱ διατυπώσεις του εἶναι σαφεῖς καὶ ἐκδηλὸς εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ προδιάθεσις καὶ ἰδιοφυΐα. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἐργαζόμενος μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον, θὰ δώσῃ ὠρίμους καρποὺς φιλοσοφικῆς σκέψεως καὶ ἀσφαλῶς θὰ διαπρέψῃ ὡς πνευματικὸς ἄνθρωπος.

7) Ἀπονέμεται τὸ βραβεῖον Ἀλεξάνδρου Διομήδους, ἐκ δρχ. 30.000, εἰς τὸν κ. **Θεόδωρον Κοζύρη**ν, δικηγόρον, διὰ τὴν συγγραφὴν μελέτης «Περὶ τοῦ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἰσαύρων ἐμφανιζομένου δικαίου», ὑποβληθείσης ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Πρὸ πάντων δεῖ εἰδέναι τὸν τῆς δικαιοσύνης ὅρον». Ὁ συγγραφεὺς γνωρίζει καλῶς τὰς πηγὰς τοῦ Ἰουστινιανείου, τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ τοῦ ἑλληνιστικοῦ δικαίου, κατέχει δὲ πλήρως τὴν βιβλιογραφίαν καὶ πραγματεύεται τὸ θέμα τοῦ ἀντλῶν πάντοτε ἐκ πρώτης χειρός. Τὸ ὕφος τοῦ εἶναι λιτὸν καὶ ἀκριβολόγον, ἡ δὲ μελέτη ἀποτελεῖ συμβολὴν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου.

8) Τὸ βραβεῖον Ἑρασμίας Μυκονίου, ἀθλοθετημένον ὑπ' αὐτῆς εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς της Ἑλευθερίου Μυκονίου καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἐκ δρχ. 25.000, ἀπονέμεται εἰς τὸν κ. **Κωνσταντῖνον Μπράτσον** διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν μελέτην του «περὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν θεσμόν τῆς οἰκογενείας». Ἡ μελέτη ὑπεβλήθη ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν ἀθάνατοι». Ἡ μελέτη μαρτυρεῖ ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν παιδείαν, ὑποστηρίζεται δὲ ἀπὸ πλουσίαν βιβλιογραφίαν καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς κινεῖται ἀνέτως εἰς τὸν τομέα τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας. Συνδυάζει δὲ πρὸς τῇ φιλοσοφικῇ καὶ ἱστορικῇ καὶ κοινωνιολογικὴν παιδείαν.

9) Ἀπονέμεται Ἑπαινος μετὰ χρηματικῆς ἐνισχύσεως ἐκ 10.000 δρχ. εἰς τὸν κ. **Ἀναστάσιον Κοπανᾶν**, διευθυντὴν τοῦ 14^{ου} Δημοτικοῦ Σχολείου Περιστερίου Ἀθηνῶν, διὰ τὸν ἐκσυγχρονισμένον τρόπον διδασκαλίας τῆς Φυσικῆς εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον καὶ τὸν ἀκατάβλητον ζῆλον, ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ τὴν ἔννοιαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου καθήκοντος. Καὶ τοῦτο, διότι ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ καθοδήγησιν αὐτοῦ συνετελέσθη καὶ συντελεῖται μέγα ἔργον εἰς τὸ ἐν λόγῳ σχολεῖον, κατασκευασθέντων μὲ ἄχρηστα κατὰ τὰ ἄλλα ὑλικά ἐποπτικῶν ὀργάνων καὶ ἄλλων συσκευῶν χρησίμων εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μαθητῶν.

10) Ἀπονέμεται τὸ βραβεῖον τῆς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐξωτερικῶν Ἐπιτροπῆς Ἐορτασμοῦ τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐκ δρχ. 100.000 εἰς τὸν κ. **Ἰωάννην Μαμαλάκη**ν διὰ τὸ ἔργον του «Τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ μέσου τῶν αἰώνων», ὑποβληθὲν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Πανταχόθεν ἀπλῶς ἐκεῖ τὰ τῆς ἀρετῆς συγκροτεῖται γνωρίσματα πρὸς τε τῆς φύσεως, πρὸς τε τῆς τῶν οἰκούντων ἀσκήσεως». Ἡ ἐργασία αὕτη παρέχει πλήρη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερεῖαις κατ' αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν πηγῶν καὶ τῆς βιβλιογραφίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Κατὰ σύντομον καὶ μεθοδικὸν τρόπον δίδει ἡ μελέτη αὕτη πλήρη καὶ σαφῆ εἰκόνα τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, συνάμα δὲ ἡ ἐπιστημονικὴ διαπραγμάτευσις τῆς ὅλης εἶναι καταφανής.

11) Ἀπονέμεται Ἑπαινος εἰς τὸν κ. **Σταῦρον Παπαδάτον**, Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει», ἐξάτευχον ἐργασίαν αὐτοῦ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει σαφῆ συνείδησιν τῶν δυσχερειῶν περὶ ἐκθέσεως λεπτομεροῦς ἱστορίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ δὴ ὄχι μόνον τῆς ἀρχαιοτέρας ἀλλὰ καὶ τῆς προσφάτου καὶ συγκεκριμένως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, διὰ τὸν ὁποῖον, ἐλλείπει πηγῶν, πολλὰ γεγονότα εἶναι ἀτελῶς γνωστά. Τὸ ὅλον ἔργον ἐμπνέεται ἀπὸ βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀπήτησε δὲ τὴν καταβολὴν μεγάλου μόχθου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

12) Ἀπονέμεται τὸ Ἀργυροῦν Μετάλλιον τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν ὁσιολογιώτατον μοναχὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους κ. **Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην** διὰ τὸ ὑπέροχον ὕμνογραφικόν του ἔργον, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν ἑλληνικὴν γραμματείαν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ποιήσιν. Ἡ Ἀκαδημία διὰ τῆς ἀπονομῆς τῆς διακρίσεως ταύτης ἀναγνωρίζει τὸ σοβαρὸν καὶ σημαντικὸν ἔργον τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀφανοῦς ἀλλὰ ἀκαμάτου ἀγιορείτου μοναχοῦ. Ἡ προσφορά του αὕτη πρὸς τὴν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὴν ὕμνογραφίαν εἶναι πρωτοφανής, κατάδηλος δὲ εἶναι ὁ ἐνθεος ζήλος καὶ τὸ ἐντονὸν θρησκευτικὸν συναισθημα τοῦ σεβασμίου μοναχοῦ, ἐργαζο-

μένου άόκνως εἰς τὸ ἐρημητήριόν του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

13) Ἀπονέμεται βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας μεταθανατίως εἰς τὸν Ἑμμανουήλ Χουβαρτᾶν, ἐργάτην, διὰ μοναδικὴν προᾶξιν αὐτοθυσίας, ἐξόχως συγκινητικὴν καὶ δραματικὴν, εἰς δὲ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν του παρέχεται χρηματικὴ ἐνίσχυσις 20.000 δρχ. Ὁ Ἑμμανουήλ Χουβαρτᾶς, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ διασώσῃ ἐκ βεβαίου θανάτου συνάδελφόν του ἐργάτην, πεσόντα εἰς βόθρον, κατῳρθωσε μὲν νὰ σώσῃ τοῦτον, δὲν ἐπέτυχεν ὅμως νὰ σωθῇ ὁ ἴδιος, δηλητηριασθεὶς ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ βόθρου.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν παρηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ 43^{ον} ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της, μὲ στοργὴν τὴν ἐπιστημονικὴν, λογοτεχνικὴν καὶ γενικῶς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ἔκρινε μὲ ἀντικειμενικότητα ὅλας τὰς ὑποβληθεῖσας ἐπιστημονικὰς ἐργασίας διὰ τὴν διεκδίκησιν τῶν προκηρυχθέντων βραβείων της, τέλος δὲ ἐξήτασε μὲ ὑπομονὴν καὶ εὐσυνειδησίαν ὅλας τὰς αἰτήσεις ἢ ὑποδείξεις περὶ ἀπονομῆς διακρίσεων, τὰς ὑποβληθεῖσας εἰς αὐτὴν εἴτε ἀπὸ ἀρχὰς τοῦ τόπου εἴτε ἀπὸ ἄτομα. Ἐπισφραγίζουσα δὲ σήμερον διὰ τῆς Πανηγυρικῆς ταύτης Συνεδρίας τὰ πεπραγμένα τοῦ ἔτους 1968 ἡ Ἀκαδημία ἐκφράζει δι' ἑμοῦ τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας πρὸς ὅλους, ὅσοι ἐκοπίασαν διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου της, συγκεκριμένως δὲ εἰς ἅπαν τὸ ἐπιστημονικόν, διοικητικόν καὶ βοηθητικόν αὐτῆς προσωπικόν, συνάμα δὲ εὐχεται εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ὅλους ὑμᾶς, οἱ ὅποιοι παρακολουθεῖτε μὲ ἀγάπην τὸ ἔργον της, ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν κατὰ τὸ ἀνατέλλον νέον ἔτος 1969 καὶ τέλος εὐχεται εἰς ἅπαν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος νὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὸ ἐπερχόμενον ἔτος περισσότερα καὶ καλύτερα ἔργα πολιτισμοῦ καὶ προόδου.